

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2023. november 30.*

„Fellebbezés – Közszolgálat – Az Európai Beruházási Bank (EBB) személyi állománya – Az EBB személyi állományára alkalmazandó igazgatási rendelkezések – Díjazás – Családi támogatások – Csak a kizárólagos szülői felügyeleti joggal rendelkező szülő részére teljesített kifizetés – Az Európai Unió Alapjogi Chartája – 41. cikk (2) bekezdés – A meghallgatáshoz való jog – Az igazgatási rendelkezésekkel kapcsolatos jogellenességi kifogás – Az egyenlő bánásmód elve – Az arányosság elve – Megsemmisítés iránti és kártérítési kereset”

A C-173/22. P. sz. ügyben,

MG (képviseli: L. Levi avocate)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2022. március 3-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Beruházási Bank (EBB)** (képviselik: K. Carr, G. Faedo és E. Manoukian, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: A. Dal Ferro avvocato)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, T. von Danwitz, P. G. Xuereb, A. Kumin és I. Ziemele (előadó bírák,

főtanácsnok: T. Čapeta,

hivatalvezető: M. Krausenböck tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2023. május 17-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2023. július 6-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

- 1 Fellebbezésével a fellebbező az Európai Unió Törvényszéke 2021. december 21-i MG kontra EBB ítéletének (T-573/20, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2021:915) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletével a Törvényszék elutasította a fellebbezőnek az EUMSZ 270. cikkén és az Európai Unió Bírósága Alapokmányának 50a. cikkén alapuló kérelmét, amelynek tárgya egyrészt az Európai Beruházási Bank (EBB) azon leveleinek megsemmisítése, amelyek alapján a fellebbezőt megfosztották a családi támogatásoktól és a származtatott pénzbeli jogosultságoktól, másrészt a fellebbező által állítólag elszenvedett nem vagyoni kár megtérítése volt.

Jogi háttér

A 260/68 rendelet

- 2 A 2002. szeptember 30-i 1750/2002/EK, Euratom tanácsi rendelettel (HL 2002. L 264., 15. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 1368. o.) módosított, az Európai Közösségeket illető adó alkalmazása feltételeinek és eljárásának megállapításáról szóló, 1968. február 29-i 260/68/EGK, Euratom, ESZAK tanácsi rendelet (HL 1968. L 56., 8. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 33. o.; a továbbiakban: 260/68 rendelet) 3. cikkének (3) és (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(3) A következő családi és szociális támogatásokkal csökkenteni kell az adóalapot:

a) családi támogatások:

- háztartási támogatás,
- eltartott gyermek után járó támogatás,
- iskoláztatási támogatás,
- gyermek születése után fizetett támogatás;

[...]

(4) Az 5. cikk rendelkezéseire figyelemmel, az előző rendelkezések alkalmazásával kapott összegből 10%-ot le kell vonni foglalkozási és személyi költségek címén.

Az eltartott gyermek utáni támogatás kétszeresének megfelelő további levonást kell alkalmazni az adóköteles személy minden eltartott gyermeke után, valamint minden olyan személy után, akit a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (4) bekezdése értelmében eltartott gyermeknek minősül.”

A személyzeti szabályzat

- 3 Az EBB igazgatótanácsa által 1960. április 20-án elfogadott EBB személyzeti szabályzat jelen ügyben alkalmazandó változatának (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 41. cikke a következőképpen rendelkezett:

„A[z EBB] és a személyi állománya közötti egyedi jogvitákra az [Európai Unió] Bírósága rendelkezik hatáskörrel.

A[z Európai Unió] Bíróság[a] előtt benyújtott keresettől függetlenül valamennyi jogvita esetében – a 38. cikkben szabályozott intézkedésekre vonatkozó jogviták kivételével – egyeztetési eljárást kell lefolytatni a[z EBB] egyeztető bizottsága előtt.

[...]”

Az igazgatási rendelkezések

- 4 Az EBB személyi állományára alkalmazandó igazgatási rendelkezések (a továbbiakban: igazgatási rendelkezések) 2.2.1. és 2.2.2. pontjának a szövege a következő:

„2.2.1. Családi támogatás

A havi alapilletmény 5%-ának megfelelő családi támogatásra a személyi állomány alábbi tagjai jogosultak:

- a) házas alkalmazottak;
- b) különvált vagy elvált alkalmazottak, akik bírósági határozat alapján fő keresők;
- c) egyedülálló, különvált, elvált vagy özvegy alkalmazottak, amennyiben jogosultak az eltartott gyermek után járó támogatásra (lásd: 2.2.3. pont)

A támogatás legkisebb összegét az igazgatási bizottság állapítja meg (lásd az I. sz. mellékletet).

Ha mindkét házastárs a Bank alkalmazottja, a támogatást a magasabb havi alapilletménnyel rendelkező házastársnak folyósítják. Ha az egyik házastársat a Bank, a másik házastársat pedig egy másik nemzetközi szervezet foglalkoztatja, a Bank által alkalmazott tisztviselő jogosult a támogatásra, ha a másik szervezet nem fizet hasonló támogatást a házastársnak.

A támogatásra egyedülként jogosult személy halála esetén a kifizetés a halál időpontját követő hatodik hónap végétől nem folytatódik.

A jelen rendelkezés megfelelően alkalmazandó azon személyekre is, akik a Bank által folyósított nyugdíjra jogosultak.

2.2.2. Eltartott gyermek

Ha a személyi állomány tagja házasságból született gyermekét, utólagos házasságkötés révén elismert gyermekét, házasságon kívül született, elismert gyermekét, örökbefogadott gyermekét vagy mostohagyermekét ténylegesen eltartja, e gyermek a személyi állomány tagja eltartott

gyermekének minősül, ha a Bank vagy az Európai Unió valamely más intézménye a gyermeket nem tekinti a személyi állomány más tagja, tisztviselője vagy alkalmazottja eltartott gyermekének, és a gyermek nem folytat jövedelemszerző tevékenységet.

Ugyanezen feltételek mellett a Bank a személyi állomány tagja által befogadott gyermeket is eltartott gyermeknek tekintheti.

Az a gyermek, aki a személyi állomány tagjával közös háztartásban él, valamint az a gyermek, akinek eltartásához a személyi állomány tagja az eltartott gyermek után járó támogatás összegénél legalább 50%-kal magasabb összeggel járul hozzá, ténylegesen a személyi állomány tagja által eltartottnak tekintendő (lásd az I. sz. mellékletet).”

A jogvita előzményei

5 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 1–25. pontja ismerteti a következők szerint:

„1 A fellebbező, MG, 1998. február 1-je óta az [EBB] alkalmazottja.

2 A fellebbező 2003. szeptember 12-én kötött házasságot A.-val, aki 2002 óta szintén az EBB alkalmazottja. Öt gyermekük van.

3 2017. augusztus 22-én A. házasság felbontása iránti keresetet indított a fellebbezővel szemben a tribunal d’arrondissement de Luxembourg (luxembourgi kerületi bíróság, Luxemburg) előtt, kérve a külön lakóhely ideiglenes engedélyezését, házastársának a családi lakóhely elhagyására kötelezését, valamint öt kiskorú gyermekük felett ideiglenes hatályú felügyeleti jog megállapítását.

4 2017. november 14-én a tribunal d’arrondissement de Luxembourg (luxembourgi kerületi bíróság) ideiglenes intézkedést elrendelő végzést (a továbbiakban: 2017. november 14-i ideiglenes intézkedést elrendelő végzés) hozott, amellyel ideiglenesen A. számára biztosította a gyermekek feletti felügyeleti jogot. Ezenkívül a luxemburgi bíróság a fellebbezőt kötelezte, hogy az említett ideiglenes intézkedést elrendelő végzés közlésétől számított egy hónapon belül hagyja el a családi lakóhelyet.

5 A fellebbező 2017 decemberében elhagyta a családi lakóhelyet.

6 A fellebbezővel 2019. március 7-én közölt, 2018. július 20-i végzésével (a továbbiakban: 2018. július 20-i ideiglenes intézkedést elrendelő végzés [...]) az ideiglenes intézkedésről határozó luxemburgi bíró elrendelte, hogy a fellebbező fizessen A. részére – a családi támogatások nélkül – havi 1500 euró – minden gyermekük után 300 euró – összegű tartásdíjat, valamint három gyermek vonatkozásában az óvodai és iskolai napközi [...] költségeit, továbbá a fellebbező és A. öt gyermeke érdekében felmerülő valamennyi rendkívüli költség felét. Ezenkívül az ideiglenes intézkedésről határozó bíró arra kötelezte az EBB-t, hogy A. részére folyósítsa az eltartott gyermek után járó támogatást és az iskoláztatási támogatást.

- 7 2019. január 9-én a fellebbviteli bíróságként eljáró Cour supérieure de justice de Luxembourg (luxemburgi legfelsőbb bíróság, Luxemburg) elutasította a fellebbező által a 2017. november 14-i ideiglenes intézkedést elrendelő végzés azon részével szemben benyújtott fellebbezést, amely a kiskorú gyermekek lakóhelyét A. lakcímén jelölte ki, de kapcsolattartási jogot és elhelyezési jogot biztosított a fellebbező számára minden második hétvégén és az iskolai szünet felében.
- 8 2019. március 21-én a tribunal d'arrondissement de Luxembourg (luxembourgi kerületi bíróság) felbontotta a fellebbező és A. házasságát.
- 9 2019. július 10-én a Cour supérieure de justice de Luxembourg (luxemburgi legfelsőbb bíróság) másodfokú bíróságként eljárva ítéletet hozott a 2018. július 20-i ideiglenes intézkedést elrendelő végzéssel szembeni fellebbezés tárgyában, és megerősítette A. ahhoz való jogát, hogy gyermekenként havi 300 euró tartásdíjban részesüljön a fellebbezőtől. Ugyanakkor módosította a 2018. július 20-i ideiglenes intézkedést elrendelő végzést, mentesítve a fellebbezőt a gyermekek érdekében felmerülő bizonyos költségek – többek között a napközi gyermekfelügyelet költségeinek – megfizetése alól, mivel úgy ítélte meg, hogy e költségeket a tartásdíj keretében már figyelembe vették.
- 10 2017. november 24-én az EBB arról tájékoztatta a fellebbezőt, hogy a 2017. november 14-i ideiglenes intézkedést elrendelő végzést követően az eltartott gyermek után járó támogatást és az iskoláztatási támogatást A. részére fogják folyósítani.
- 11 2017. december 28-án A. [a személyzeti szabályzat] jelen ügyben alkalmazandó 41. cikke alapján békéltetés iránti kérelmet nyújtott be annak érdekében, hogy öt gyermekét a 2017. november 14-i ideiglenes intézkedést elrendelő végzésnek megfelelően az ő eltartottjaiként ismerjék el, valamint az e rendelkezésekben előírt családi támogatások kifizetéséhez és a származtatott pénzügyi jogosultságokhoz való jogának elismerése iránt.
- 12 2018. szeptember 12-én az EBB elnöke – egy másik békéltetési eljárás eredményét A. ügyére kiterjesztve – úgy határozott, hogy 2018 októberétől a fellebbező és A. gyermekeit A. eltartottjainak kell tekinteni (a továbbiakban: 2018. szeptember 12-i határozat). Ez egyébiránt azt jelentette, hogy elismerték A. családi támogatások kifizetéséhez és a származtatott pénzügyi jogosultságokhoz való jogát is.
- 13 2018. október 11-i levelében (a továbbiakban: 2018. október 11-i levél) az EBB arról tájékoztatta a fellebbezőt, hogy 2018 októberétől nem jogosult családi támogatásra, eltartott gyermek után járó támogatásra és iskoláztatási támogatásra (a továbbiakban együttesen: családi támogatások), valamint az [...] igazgatási rendelkezésekben [...] előírt származtatott pénzügyi jogosultságokra, mivel e támogatásokat a 2018. szeptember 12-i határozattal A. részére állapították meg.
- 14 A fellebbező 2018. október 29-i levelében arról tájékoztatta az EBB-t, hogy tiltakozik a 2018. október 11-i levélben bejelentett intézkedések ellen. Kijelentette továbbá, hogy a 2018. október 29-i levelét a [...] személyzeti szabályzat 41. cikke értelmében vett békéltetés iránti kérelemnek kell tekinteni.
- 15 Mivel nem kapott választ az EBB-től, a fellebbező 2018. december 10-i levelében megismételte kérelmét.

- 16 2019. január 7-i levelében az EBB elutasította a fellebbező kérelmét, anélkül hogy kitért volna a békéltetési eljárás kezdeményezésének kérdésére (a továbbiakban: 2019. január 7-i levél [...]).
- 17 A fellebbező 2019. január 11-i elektronikus levelében a személyzeti szabályzat 41. cikke szerinti békéltetés iránti kérelmet nyújtott be. E kérelem a 2018. október 11-i levél és szükség esetén a 2019. január 7-i levél vitatására irányult.
- 18 2019. január 14-i elektronikus levelében az EBB humánerőforrás-osztálya visszaigazolta a fellebbező békéltetés iránti kérelmének kézhezvételét. 2019. január 15-i elektronikus levelében az EBB elnöke is visszaigazolta az említett békéltetés iránti kérelem kézhezvételét.
- 19 2019. január 17-i elektronikus levelében a fellebbező B.-t, az EBB osztályvezetőjét jelölte ki a békéltető bizottságban való képviselőre, és kérte az EBB-t, hogy jelölje meg a saját képviselőjében eljáró személyt. Kérelmét 2019. február 4-én ajánlott levélben megismételte.
- 20 2019. április 17-i levelében az EBB humánerőforrás-osztálya tájékoztatta a fellebbezőt, hogy a 2019. január 11-i levelére válaszul elfogadták az általa benyújtott békéltetés iránti kérelmet, és ezért békéltetési eljárást indítottak. Az EBB közölte, hogy az EBB említett eljárásban való képviselőre C.-t jelölték ki.
- 21 2019. április 24-től B. és C. több elektronikus levelet váltott a békéltető bizottság elnökének kijelölése céljából. Végül megállapodtak az EBB nyugdíjas alkalmazottja, D. kijelölésében.
- 22 A békéltető bizottság 2019. július 23-án és augusztus 2-án, valamint 2020. március 5-én és 9-én ülésezett.
- 23 2020. február 12-i elektronikus levelében az EBB humánerőforrás-osztálya azt javasolta a békéltető bizottságnak, hogy egy általa „párhuzamosnak” minősített ügyben hozott döntésre tekintettel bizonyos támogatásokat fele részben a fellebbezőnek, fele részben pedig A.-nak folyósítsanak, feltéve, hogy a fellebbező bizonyítja a gyermekei számára teljesített kifizetéseket. A fellebbező elutasította ezt a javaslatot.
- 24 2020. március 9. és június 4. között a békéltető bizottság három tagja több elektronikus levelet váltott a békéltetési eljárás jegyzőkönyvének tartalmával kapcsolatos észrevételek tétele és a jegyzőkönyv tartalmának módosítása céljából. 2020. június 4-i elektronikus levelében a békéltető bizottság elnöke megküldte az EBB elnökének az említett jegyzőkönyvet, amelyben megállapította többek között a békéltetési eljárás sikertelenségét, valamint azt, hogy lehetetlen volt megállapodni az említett eljárás lezárásáról szóló jelentésről.
- 25 A fellebbezőnek a 2020. július 31-i elektronikus levélben megküldött 2020. július 30-i levélben az EBB elnöke arról tájékoztatta a fellebbezőt, hogy megkapta a békéltető bizottság következtetéseit, és jelezte, hogy tudomásul vette a békéltetési eljárás sikertelenségét (a továbbiakban: 2020. július 30-i levél). Az említett eljárás jegyzőkönyvét csatolták e levélhez.”

A Törvényszék előtti kereset és a megtámadott ítélet

- 6 A Törvényszék Hivatalához 2020. szeptember 14-én benyújtott keresetlevelével a fellebbező az EUMSZ 270. cikkben és az Európai Unió Bíróságának alapokmánya 50a. cikkén alapuló keresetet indított egyrészt az EBB 2018. október 11-i, 2019. január 7-i és 2020. július 30-i azon levelének

megsemmisítése iránt, amelyek alapján a fellebbezőt megfosztották a családi támogatásoktól és a származtatott pénzbeli jogosultságoktól, másrészt a fellebbező által állítólag elszenvedett nem vagyoni kár megtérítése iránt.

- 7 Megsemmisítés iránti kérelmeinek alátámasztása érdekében a fellebbező hat jogalapra hivatkozott, amelyek közül az első a meghallgatáshoz való jog megsértésén, a második az indokolási kötelezettség megsértésén, a harmadik nyilvánvaló értékelési hibán, másodlagosan pedig az igazgatási rendelkezésekkel szembeni jogellenességi kifogáson, a negyedik a 260/68 rendelet 3. cikke (4) bekezdésének megsértésén, valamint nyilvánvaló értékelési hibán, az ötödik a természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 45/2001/EK rendelet és az 1247/2002/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló 2018. október 23-i (EU) 2018/1725 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2018. L 295., 39. o.) 4. cikke (1) bekezdésének megsértésén, valamint a megfelelő ügyintézés elve és a gondoskodási kötelezettség megsértésén, a hatodik pedig a személyzeti szabályzat 41. cikkének megsértésén, valamint a megfelelő ügyintézés elve és a gondoskodási kötelezettség megsértésén alapul.
- 8 A Törvényszék a megtámadott ítéletben mindegyik jogalapot elutasította, és ezért a megsemmisítés iránti kérelmet is elutasította.
- 9 Kártérítési kérelmeinek alátámasztása érdekében a fellebbező azt állította, hogy munkáltatójának cselekményei és mulasztásai folytán nem vagyoni kár érte, amely először is abból ered, hogy díjazását egy jogellenes aktus elfogadása révén hirtelen és nagyon jelentős mértékben csökkentették, ami szorongás forrását jelentette, másodsor abból, hogy személyes adatait hozzájárulása nélkül harmadik személyek számára hozzáférhetővé tették, harmadszor, hogy az EBB a fellebbező volt házastársa javára foglalt állást, mivel az döntően a luxemburgi bíróságok előtti bírósági eljárás eredményén alapult, negyedszer pedig abból, hogy a békéltetési eljárás megindítására indokolatlanul késedelmesen került sor. A fellebbező e kárt méltányossági alapon 10 000 euróra becsülte, amely összeg megítélése esetén kötelezettséget vállalt arra, hogy azt valamely jótékony célra fordítja.
- 10 A megtámadott ítéletben a Törvényszék elutasította az elsőfokú eljárásban előterjesztett kártérítési kérelmek első három részét. E kártérítési kérelmek negyedik részét illetően azonban, és különösen arra tekintettel, hogy az EBB indokolatlanul, több mint három hónappal késleltette a fellebbezőnek a 2019. január 7-i levelet követően a békéltetési eljárás megindítása iránti kérelmére adott választ, és hogy az EBB nem válaszolt a 2018. október 29-i levélben szereplő első békéltetési kérelemre, a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az EBB ezen indokolatlan késedelem miatt elhúzódó bizonytalan helyzetben tartotta a fellebbezőt, és ennél fogva nem vagyoni kárt okozott számára. Ennek megfelelően a Törvényszék arra kötelezte az EBB-t, hogy fizessen meg a fellebbező részére méltányossági alapon 500 euró összegben megállapított kártérítést.
- 11 A Törvényszék továbbá úgy határozott, hogy mindegyik fél maga viselje a saját költségeit.

A felek kérelmei a fellebbezési eljárásban

- 12 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:
 - nyilvánítsa a jelen fellebbezést elfogadhatónak és megalapozottnak;

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, következésképpen adjon helyt a fellebbező által az elsőfokú eljárásban előadott kereseti kérelmeknek, és ennek megfelelően semmisítse meg az EBB 2018. október 11-i határozatát, amellyel a fellebbezőt megfosztották a családi támogatásokra való jogosultságtól (ideértve többek között az óvodai és iskolai napközinek az EBB által a fellebbező illetményéből 2019 novemberéig jogalap nélkül levont díját) és a származtatott pénzügyi jogosultságoktól (ideértve többek között az adókedvezményeket és a gyermekek orvosi ellátásainak a fellebbező által viselt költségei megtérítését); amennyiben szükséges, semmisítse meg a fellebbező összes kérelmét elutasító 2019. január 7-i határozatot, semmisítse meg az EBB-nek a békéltetés hiányát rögzítő és a 2018. október 11-i határozatot megerősítő, 2020. július 30-i határozatát; rendelje el a fellebbező vagyoni és nem vagyoni kárának megtérítését, és
 - az EBB-t kötelezze mindkét eljárás összes költségének viselésére.
- 13 Az EBB azt kéri, hogy a Bíróság:
- utasítsa el a fellebbezést, és
 - a fellebbezőt kötelezze az összes költség viselésére.

A fellebbezésről

- 14 Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező öt jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első a meghallgatáshoz való jog megsértésén, a második az indokolási kötelezettség megsértésén, a harmadik a tények elferdítésén, nyilvánvaló értékelési hibákon, továbbá az egyenlő bánásmód és az arányosság elvének megsértésén, a negyedik a 260/68 rendelet 3. cikke (4) bekezdésének megsértésén, az ötödik pedig az ügy iratainak elferdítésén, a Törvényszék eljárási szabályzata 85. cikkének megsértésén, a tényállás téves értékelésén és az indokolási kötelezettség megsértésén alapul.
- 15 Először az első jogalapot, másodsor pedig a harmadik fellebbezési jogalap második részét kell megvizsgálni.

Az első jogalapról

A felek érvei

- 16 E jogalappal a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 73. és 74. pontjában megsértette az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 41. cikke (2) bekezdésének a) pontjában biztosított meghallgatáshoz való jogot.
- 17 Előadja, hogy a Törvényszék előtti keresetében azt állította, hogy az EBB nem hallgatta meg a 2018. október 11-i levél elfogadását megelőzően. Márpedig ez a levél a volt házastársa kérelmére indított békéltetési eljárást követően született, anélkül hogy őt erről tájékoztatták volna, és abban az EBB által egy másik alkalmazott által kezdeményezett másik békéltető eljárás során hozott határozat analógia útján történő alkalmazásáról döntöttek, amely másik eljárás ténybeli és jogi elemeit a fellebbező nem ismerte. A fellebbező arra is hivatkozott, hogy meghallgatása esetén az eljárás kimenetele eltérő lett volna, mivel egyrészt pontosan kifejthette volna, hogy milyen

helyzetben van a nemzeti bíróság előtt folyamatban lévő bírósági eljárás szempontjából, másrészt az EBB ezzel összefüggésben javasolhatta volna a családi támogatásoknak vagy egyes családi támogatásoknak a fellebbező és volt házastársa közötti megosztását.

- 18 A Törvényszék a megtámadott ítéletben megállapította, hogy a fellebbezőt nem hallgatták meg a 2018. október 11-i levélben közölt határozat meghozatalához vezető eljárás során. Tévesen állapította meg azonban e bíróság, hogy a fellebbező meghallgatáshoz való jogát tiszteletben tartották, pusztán azért, mert utóbbi a 2018. október 29-i és december 10-i leveleiben megjegyzéseket fűzhetett a 2018. október 11-i határozatban szereplő indokoláshoz, és e fellebbezői észrevételeket az EBB a 2019. január 7-i levelében kifejtett állásfoglalását megelőzően figyelembe vette.
- 19 Az EBB válaszában előadja, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a 2018. október 11-i levéllel kapcsolatban biztosította a fellebbező számára a meghallgatás lehetőségét. Ezzel összefüggésben rámutat, hogy a személyzeti szabályzat 41. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az ott szabályozott békéltetési eljárást csak egyedileg, az érintett személy, azaz az EBB azon alkalmazottjának kezdeményezésére lehet megindítani, aki úgy véli, hogy az adminisztráció valamely döntése vagy magatartása miatt sérelmet szenvedett. Mivel a fellebbező volt házastársa, aki szintén az EBB alkalmazottja, kezdeményezte ilyen békéltetési eljárás megindítását a családi támogatások és a származtatott pénzügyi jogosultságok kifizetését illetően, ő volt az említett eljárás egyedüli érintettje, és az EBB-nek nem volt lehetősége arra, hogy az eljárást kiterjessze a fellebbezőre.
- 20 E tekintetben az EBB olyan módon szervezte meg, hogy a fellebbező gyakorolhassa a meghallgatáshoz való jogát, amely egyedül összeegyeztethető a fellebbező volt házastársának ahhoz fűződő jogával, hogy a személyzeti szabályzat 41. cikke szerinti, egyedi ügyben lefolytatott békéltetési eljárást vehessen igénybe. Ennek megfelelően a fellebbezőt a volt házastársát egyedileg érintő békéltető eljárás eredményéről annak lezárását követően tájékoztatták annyiban, amennyiben az EBB által meghozandó intézkedés az ő helyzetét befolyásolhatta, és e tekintetben őt meg is hallgatták. Mindenesetre a fellebbező nem bizonyította, hogy a szóban forgó eljárás adott esetben eltérő eredményre vezethetett volna.

A Bíróság álláspontja

- 21 Emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 41. cikke (2) bekezdése értelmében a megfelelő ügyintézés elve magában foglalja többek között azt a mindenkit megillető jogot, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák.
- 22 Ez a rendelkezés, amint az magából a szövegéből következik, általánosan alkalmazandó. Ebből az következik, hogy a meghallgatáshoz való jogot tiszteletben kell tartani minden olyan eljárásban, amely sérelmet okozó aktus elfogadásához vezethet, még akkor is, ha az alkalmazandó szabályozás nem ír elő kifejezetten ilyen alakszerűséget (2020. június 18-i Bizottság kontra RQ ítélet, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 23 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint, amelyet a Törvényszék a megtámadott ítélet 70. pontjában idézett fel, a meghallgatáshoz való jog kettős célt követ. Egyfelől az iratanyag vizsgálatát szolgálja, és azt, hogy a tényeket a lehető legpontosabban és helyesebben fel lehessen tárni, másfelől lehetővé teszi a hatékony védelem biztosítását az érintett számára. A meghallgatáshoz való jog különösképpen annak biztosítására irányul, hogy minden sérelmet okozó aktust az ügy teljes ismeretében hozzanak meg, és többek között célja annak lehetővé

tétele az illetékes hatóság számára, hogy valamely hibát kijavítson, vagy az érintett személy számára, hogy személyes helyzetére vonatkozó olyan tényekre hivatkozhat, amelyek a határozat meghozatala mellett vagy ellen szólnak, illetve arról, hogy annak mi legyen a tartalma (2020. június 4-i EKSZ kontra De Loecker ítélet, C-187/19 P, EU:C:2020:444, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 24 Így a meghallgatáshoz való jog mindenki számára biztosítja azt a lehetőséget, hogy hasznos és hatékony módon ismertethesse az álláspontját minden közigazgatási eljárásban és minden olyan határozat elfogadása előtt, amely jogait és jogos érdekeit hátrányosan érintheti (lásd ebben az értelemben: 2020. június 18-i Bizottság kontra RQ ítélet, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 67. pont; 2021. október 21-i Parlament kontra UZ ítélet, C-894/19 P, EU:C:2021:863, 89. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 25 E megfontolások fényében kell megvizsgálni, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta-e a jogot, amikor a megtámadott ítélet 73. és 74. pontjában megállapította, hogy a meghallgatáshoz való jogból nem következett az EBB azon kötelezettsége, hogy a fellebbezőt a 2018. október 11-i levél elfogadása előtt meghallgassa.
- 26 Először, ami azt a kérdést illeti, hogy a 2018. október 11-i levél a Charta 41. cikkének (2) bekezdése értelmében a fellebbező jogait és jogos érdekeit „hátrányosan érintő egyedi intézkedésnek” minősül-e, a Törvényszék a megtámadott ítélet 73. pontjában rámutatott, hogy már ezen ítélet 35. pontjából kitűnik, hogy az EBB e levelével arról tájékoztatta a fellebbezőt, hogy a volt házastársa által kezdeményezett békéltetési eljárás eredményére tekintettel a fellebbező a továbbiakban a családi támogatásokban nem részesül. E 35. pontban a Törvényszék ily módon kiemelte, hogy megszüntették a fellebbező szóban forgó családi támogatásokban és származtatott pénzügyi jogosultságokban való részesülésének lehetőségét, ezért a 2018. október 11-i levél közvetlenül érintette az ő egyedi helyzetét.
- 27 Márpedig a Törvényszék – azáltal, hogy a megtámadott ítélet 73. pontjában a fellebbező meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított jogalapjának vizsgálata keretében e megállapításra hivatkozott – hallgatólagosan, de szükségképpen úgy ítélte meg – anélkül, hogy ezt a jelen fellebbezés keretében vitatták volna –, hogy a 2018. október 11-i levél ténylegesen olyan egyedi intézkedésnek minősül, amely a Charta 41. cikkének (2) bekezdése értelmében „hátrányosan” érintheti a fellebbező jogait és jogos érdekeit, így a fellebbezőt e rendelkezésnek megfelelően ezen intézkedés elfogadása előtt meg kellett hallgatni.
- 28 Másodszor, nem vitatott, hogy az EBB a 2018. október 11-i levél elfogadása előtt nem hallgatta meg a fellebbezőt. Amint ugyanis a megtámadott ítélet 12. és 13. pontjából kitűnik, e levelet az EBB által 2018. szeptember 12-én hozott azon határozatot követően közzétették a fellebbezővel, amely a családi támogatásokra való jogosultságot a volt házastárs számára állapította meg, egy olyan békéltetési eljárásban, amelyet az EBB a személyzeti szabályzat 41. cikke alapján indított a volt házastárs kezdeményezésére, és amelyben – amint az a megtámadott ítélet 73. pontjából kitűnik – a fellebbező nem vett részt.
- 29 Kétségtelen egyrészt, amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 74. pontjában lényegében rámutat, hogy a fellebbező a 2018. október 11-i levél kézhezvételét követően az EBB-hez fordult, hogy vitassa a vele közzétett határozatot. Így a 2018. október 29-i elektronikus levelében különösen arra hivatkozott, hogy a 2018. október 11-i levelet az eljárási jogainak figyelmen kívül hagyásával fogadták el, e levél tartalma érthetetlen, és az sérti a családon belüli pénzügyi megállapodásokat, különösen azt, hogy a család kiadásainak jelentős részét ő viseli.

- 30 Másrészt az EBB a 2019. január 7-i levélben ténylegesen válaszolt a fellebbező által megfogalmazott egyes kifogásokra, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 74. pontjában szintén hangsúlyozta.
- 31 Meg kell azonban állapítani, hogy a fellebbező írásbeli kifogásaira adott, a fellebbező jogi képviselőjéhez több héttel a 2018. október 11-i levél elfogadását követően eljuttatott válasz nem pótolhatja a fellebbező e határozat elfogadását megelőző meghallgatásának elmaradását. Amint ugyanis arra a főtanácsnok az indítványának 50. pontjában rámutatott, e levél nem egy későbbi határozatban megnyilvánuló előkészítő aktust jelentett. Épp ellenkezőleg, ez volt a határozat, a 2019. január 7-i levél pedig megerősíti ezt az első határozatot. Ennélfogva a 2018. október 11-i levél jelentette azt a határozatot, amellyel a fellebbező családi támogatásokra való jogosultságát megszüntették.
- 32 Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a meghallgatáshoz való jogból az következik, hogy az érintettnek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a hatóság által kezdeményezett szóbeli és/vagy írásbeli egyeztetés keretében megfelelően ismertethesse a határozattervezettel kapcsolatos álláspontját, ennek bizonyítására pedig e hatóság köteles. Ezen belül az érdekeltet kifejezetten tájékoztatni kell a határozattervezetről, és fel kell hívni arra, hogy tegye meg észrevételeit. Csak a tervezett határozat következményeinek tudatában lehet abban a helyzetben, hogy befolyásolja a szóban forgó döntéshozatali folyamatot (lásd ebben az értelemben: 2007. december 6-i Marcuccio kontra Bizottság ítélet, C-59/06 P, EU:C:2007:756, 47. és 58. pont).
- 33 Márpedig a jelen ügyben, amint az a jelen ítélet 28. és 31. pontjából kitűnik, az EBB nem biztosított lehetőséget a fellebbezőnek arra, hogy megfelelő időben előterjeszthesse észrevételeit, és következésképpen befolyásolhassa a szóban forgó döntéshozatali folyamatot.
- 34 A fenti megfontolásokból következik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 74. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbező meghallgatáshoz való jogát a jelen ügyben nem sértették meg, mivel a fellebbező megjegyzéseket fűzhetett az EBB által a 2018. október 11-i levélben kifejtett érveléshez, és előadhatta észrevételeit az abban szereplő indokokkal kapcsolatban, noha a fellebbező ezen észrevételeket csak e határozat elfogadását követően fogalmazhatta meg, következésképpen pedig a fellebbezőnek nem állt módjában befolyásolni a szóban forgó döntéshozatali folyamatot.
- 35 Harmadszor, emlékeztetni kell arra, hogy amennyiben a Törvényszék valamely határozatának indokolása az uniós jogot sérti, de rendelkező része egyéb jogi indokok miatt megalapozottnak bizonyul, az ilyen jogsértés nem eredményezheti e határozat hatályon kívül helyezését, és az indokolást meg kell változtatni (lásd: 2023. január 17-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-632/20 P, EU:C:2023:28, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 36 Ezzel összefüggésben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a védelemhez való jog, és különösen a meghallgatáshoz való jog megsértése csak akkor vonja maga után a szóban forgó közigazgatási eljárás végén hozott határozat megsemmisítését, ha e szabálytalanság hiányában ez az eljárás eltérő eredményre vezethetett volna (2020. június 18-i Bizottság kontra RQ ítélet, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 105. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 37 Márpedig ahhoz, hogy az érintett meghallgatáshoz való jogának megsértése valamely közigazgatási hatóság egyedi, az érintett számára esetleg hátrányos határozatának megsemmisítését eredményezze, meg kell vizsgálni, hogy e hatóságnak volt-e mérlegelési mozgástere a szóban forgó határozat meghozatalakor. A tisztviselőnek ugyanis nem fűződik jogos

- érdeke a határozat alaki hiba miatti – és különösen a bármely sérelmet okozó határozat meghozatala előtti meghallgatáshoz való jog megsértése miatti – megsemmisítéséhez abban az esetben, amikor az adminisztrációnak egyáltalán nincs mérlegelési mozgásteret, és köteles úgy eljárni, ahogyan azt tette. Az ilyen helyzetben, amikor az adminisztráció mérlegelést nem engedő hatáskörben jár el, a megtámadott határozat megsemmisítése e hiba orvoslását követően is csak a megsemmisített határozattal érdemben azonos határozat meghozatalát eredményezheti (lásd analógia útján: 1983. július 6-i Geist kontra Bizottság ítélet, 117/81, EU:C:1983:191, 7. pont).
- 38 E tekintetben a fellebbező, annak bizonyítása érdekében, hogy az EBB megsértette a meghallgatáshoz való jogát, lényegében azt állítja, hogy ha a 2018. október 11-i levél elfogadását megelőzően meghallgatták volna, akkor kifejtette volna, hogy milyen helyzetben van a nemzeti bíróság előtt folyamatban lévő bírósági eljárás szempontjából, ezen belül előadhatta volna, hogy gyermekei eltartásához az eltartott gyermek után járó támogatás összegénél legalább 50%-kal magasabb összeggel járul hozzá, így az EBB javasolhatta volna a családi támogatásoknak vagy egyes családi támogatásoknak a fellebbező és volt házastársa közötti megosztását.
- 39 Az EBB a maga részéről – többek között a tárgyaláson – lényegében azzal érvelt, hogy az eljárás nem vezethetett volna más eredményre, mivel az igazgatási rendelkezések 2.2.2. pontja úgy rendelkezik, hogy ahhoz, hogy e gyermeket a személyi állomány valamely tagja által eltartott gyermeknek lehessen tekinteni, az szükséges, hogy e gyermeket ténylegesen ez utóbbi tartsa el, és az ilyen tényleges eltartáshoz egyrészt igazolni kell, hogy a gyermek az ő háztartásában él, másrészt pedig, hogy a gyermek eltartásához a személyi állomány tagja az eltartott gyermek után járó támogatás összegénél legalább 50%-kal magasabb összeggel járul hozzá. Márpedig, amint azt az EBB a 2019. január 7-i levélben jelezte, e feltételek közül az első nem teljesült, mivel a nemzeti bíróság a szülői felügyeleti jog gyakorlására a fellebbező volt házastársát jogosította fel.
- 40 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az EBB azon állítása, amely szerint az igazgatási rendelkezések 2.2.1. és 2.2.2. pontjának szövegére tekintettel nem volt lehetséges a családi támogatásoknak a fellebbező és volt házastársa közötti eltérő megosztása, ellentmond a megtámadott ítélet 23. pontjában szereplő, az EBB által a jelen eljárás keretében nem vitatott azon ténybeli megállapításnak, amely szerint az EBB humánerőforrás-osztálya a 2020. február 12-i elektronikus levélben egy „párhuzamosnak” minősített ügyben hozott döntésre tekintettel azt javasolta a békéltető bizottságnak, hogy bizonyos támogatásokat fele részben a fellebbező, fele részben pedig volt házastársa részére folyósítsanak, feltéve, hogy a fellebbező bizonyítja a gyermekei javára teljesített kifizetéseket.
- 41 E körülmények között meg kell állapítani, amint azt a főtanácsnok is tette indítványának 66. pontjában, hogy az EBB másként is értelmezhetette volna saját igazgatási rendelkezéseit. Az EBB tehát a jelen ítélet 37. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében mérlegelési mozgásterrel rendelkezett, így a szóban forgó eljárás eltérő eredményre vezethetett volna, ha a fellebbezőnek lehetősége lett volna a 2018. október 11-i levél elfogadását megelőzően előterjeszteni észrevételeit.
- 42 A fenti megfontolásokra tekintettel az első jogalapnak helyt kell adni.

A harmadik jogalap második részéről

A felek érvei

- 43 Harmadik jogalapjának második részében a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 100., 101., 107. és 108. pontjában tévesen utasította el a családi támogatásokkal kapcsolatos igazgatási rendelkezésekre vonatkozó jogellenességi kifogást. E tekintetben a fellebbező azt állítja, hogy e rendelkezések sértik az egyenlő bánásmód és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, mivel a gyermekeiket mind a ketten eltartó szülők nem részesülnek azonos származtatott pénzügyi jogokban, holott e jogokat a gyermekek tényleges eltartása alapján állapítják meg. Így az a tény, hogy a szülői felügyeleti jogot az egyik szülő gyakorolja, a családi támogatásokra való jogosultság tekintetében nem különbözteti meg őt az e gyermek felett szülői felügyeleti jogot nem gyakorló másik szülőtől. Ezzel összefüggésben a fellebbező a jogilag megkövetelt módon bizonyította, hogy gyermekei eltartásában jelentős részt vállal, még akkor is, ha a gyermekek nagyobb részét házas társával élnek.
- 44 Az EBB a maga részéről azt állítja, hogy a Törvényszék nem sértette meg a hátrányos megkülönböztetés vagy az egyenlő bánásmód elvét, mivel az igazgatási rendelkezések lehetővé teszik a személyi állomány tagjai számára annak bizonyítását, hogy hozzájárulnak a gyermekek eltartásához, és ezt követően családi támogatásban részesülhetnek. Ezenkívül e támogatásokat a gyermekek, és nem a személyi állomány tagjai javára fizetik ki. Mindenesetre a szülői felügyeleti jogot gyakorló szülő helyzete eltér a szülői felügyeleti joggal nem rendelkező szülő helyzetétől, így a két szülő közötti megkülönböztető bánásmód teljes mértékben indokolt.

A Bíróság álláspontja

- 45 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 20. cikkében rögzített egyenlő bánásmód elve az uniós jog alapelveinek minősül, amely megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérően, és az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanúgy, amennyiben az ilyen bánásmód objektíve nem igazolható. Az eltérő bánásmód akkor igazolható, ha objektív és észszerű megfontolásokon alapul, azaz kapcsolatban áll a szóban forgó szabályozás által elérni kívánt, jogszerű céllal, illetve arányos az érintett bánásmód által elérni kívánt céllal (2008. december 16-i Huber ítélet, C-524/06, EU:C:2008:724, 75. pont; 2023. május 4-i Glavna direksia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto” [Éjszakai munka] ítélet), C-529/21–C-536/21 és C-732/21–C-738/21, EU:C:2023:374, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 46 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az egyenlő bánásmód elvének az eltérő kezelés általi megsértése azt feltételezi, hogy az érintett helyzetek valamennyi rájuk jellemző tényező tekintetében hasonlóak. Az eltérő helyzeteket jellemző tényezőket, valamint e helyzetek hasonló jellegét főként a szóban forgó rendelkezések tárgya és célja alapján kell meghatározni és értékelni, figyelemmel arra, hogy ennek érdekében tekintetbe kell venni a szóban forgó szabályozási terület elveit és céljait (2013. szeptember 26-i IBV & Cie ítélet, C-195/12, EU:C:2013:598, 51. és 52. pont; 2017. június 14-i Compass Contract Services ítélet, C-38/16, EU:C:2017:454, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 47 A jelen ügyben, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 102. pontjában megállapította, az eltartott gyermek után járó támogatás szociális célkitűzésnek felel meg, amelyet a gyermek létezéséhez és eltartásának ténylegességéhez kapcsolódó fennálló és bizonyos szükségességből eredő költségek igazolnak. E tekintetben a támogatások – mint amilyen az eltartott gyermek után

járó támogatás, az iskoláztatási támogatás vagy akár a munkavégzés helye és az életvitel központja közötti utazások céljából a gyermekek után járó átalánytámogatás – noha a díjazás részét képezik, nem a tisztviselő eltartására szolgálnak, hanem kizárólag a gyermeke eltartására (lásd ebben az értelemben: 1988. június 14-i *Christianos kontra Bíróság ítélet*, 33/87, EU:C:1988:300, 15. pont).

- 48 Ebből – amint arra a főtanácsnok az indítványának 87. pontjában rámutatott – az következik, hogy e célra tekintettel annak eldöntéséhez, hogy a kizárólagos szülői felügyeleti joggal rendelkező szülő az eltartott gyermek után járó támogatás kifizetése szempontjából összehasonlítható helyzetben van-e a szülői felügyeleti joggal nem rendelkező szülővel, az a releváns szempont, hogy a szülők mennyiben járulnak hozzá anyagilag a gyermekeik eltartásához.
- 49 Következésképpen, ellentétben a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 107. pontjában foglalt ítéleti megállapításával, azok a szülők, akik mind a ketten ténylegesen hozzájárulnak a gyermekük eltartásához, az eltartott gyermekek után járó támogatások kifizetése szempontjából összehasonlítható helyzetben vannak, és főszabály szerint e támogatásoknak csak az egyikük számára történő kifizetése olyan eltérő bánásmódnak minősül, amelyet objektív módon igazolni kell.
- 50 E tekintetben meg kell állapítani, hogy abból a körülményből, hogy ténylegesen az egyik szülő gyakorolja a kizárólagos szülői felügyeleti jogot a vele közös háztartásban élő gyermek fölött, főszabály szerint az következik, hogy e szülő kénytelen a gyermek eltartásához ténylegesen hozzájárulni.
- 51 Ez a körülmény azonban semmiképpen sem zárja ki, hogy a másik szülő, még ha nem is ő gyakorolja a kizárólagos felügyeleti jogot, szintén ténylegesen hozzájáruljon a gyermek eltartásához, különös tekintettel a gyermek – Charta 24. cikkének (3) bekezdésében foglalt – azon jogára, hogy mindkét szülőjével rendszeres, személyes és közvetlen kapcsolatot tartson fenn, kivéve ha ez az érdekeivel ellentétes.
- 52 Ebben az összefüggésben fontos az arányosság elvének tiszteletben tartása is, amely – amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 106. pontjában emlékeztetett – megköveteli, hogy az uniós intézmények aktusai ne haladják meg a szóban forgó szabályozás által kitűzött, jogos cél elérésére alkalmas és ahhoz szükséges mértéket, így amikor több megfelelő intézkedés közül lehet választani, a kevésbé korlátozó intézkedést kell igénybe venni, és az okozott hátrányok nem lehetnek túlzottak az elérni kívánt célokra tekintettel.
- 53 A jelen ügyben az igazgatási rendelkezések 2.2.1. és 2.2.2. pontja, akként értelmezve, hogy azok alapján az EBB csak a kizárólagos szülői felügyeleti jogot gyakorló szülő részére fizetheti ki a családi támogatásokat, függetlenül a szülőknek a gyermek eltartásához való tényleges hozzájárulásától, meghaladja a szóban forgó szabályozás által kitűzött, jogos cél eléréséhez szükséges mértéket, mivel e szabályozás nem teszi lehetővé, hogy a gyermek mindenek felett álló érdekében és a mindkét szülőjével való rendszeres, személyes és közvetlen kapcsolat fenntartására vonatkozó, a jelen ítélet 51. pontjában felidézett jogára tekintettel figyelembe vegyék az egyes szülőknek a gyermek eltartásához való tényleges hozzájárulásával kapcsolatos ténybeli helyzetet, vagyis a gyermek alapvető szükségleteinek – így különösen a lakhatás, az étkezés, a ruházkodás, az oktatás, az egészségügyi ellátás és az orvosi költségek – teljes vagy részleges tényleges biztosítását.

- 54 Ezzel összefüggésben a nemzeti bíróság által hozott olyan bírósági határozat léte, amely megállapítja a gyermektartás költségeihez való hozzájárulás elvált alkalmazott által fizetendő összegét, olyan ténynek minősül, amelyet az intézménynek figyelembe kell vennie, és e tény nem mentesíti az intézményt, hogy saját maga gyakorolja mérlegelési jogkörét annak meghatározása érdekében, hogy ezen alkalmazott ténylegesen hozzájárul-e a gyermek eltartásához.
- 55 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az igazgatási rendelkezések 2.2.1. és 2.2.2. pontja, mivel azok értelmezése semmilyen körülmények között nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy az a szülő, akinek nem biztosítottak kizárólagos szülői felügyeleti jogot, ténylegesen hozzájárul a gyermek eltartásához, sérti az egyenlő bánásmód és az arányosság elvét.
- 56 A Törvényszék tehát tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 107. és 108. pontjában megállapította, hogy az igazgatási rendelkezések nem sértik ezeket az elveket.
- 57 A fenti megfontolásokra tekintettel a harmadik jogalap második részének is helyt kell adni.

A második jogalapról, a harmadik jogalap első részéről, valamint a negyedik és az ötödik jogalapról

- 58 Mivel a Bíróság az első jogalapról, valamint a harmadik jogalap második részének helyt adott, ez indokolja a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését, a fellebbezés alátámasztására felhozott többi jogalapot és a jogalapok többi részét nem kell megvizsgálni, mivel az nem eredményezheti a megtámadott ítélet szélesebb körű hatályon kívül helyezését.

A Törvényszék előtti keresetről

- 59 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének első bekezdése szerint a Bíróság a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet maga is érdemben eldöntheti, ha a per állása megengedi, illetve határozathozatalra visszautalhatja a Törvényszékhez.
- 60 A jelen ügyben a Bíróság rendelkezik a fellebbező által a Törvényszékhez benyújtott, az EBB 2018. október 11-i leveleinek, illetve – amennyiben szükséges – a 2019. január 7-i és a 2020. július 30-i leveleknek a megsemmisítése iránti kereset, valamint az első fokon benyújtott kártérítési kérelmek érdemben történő eldöntéséhez szükséges valamennyi információval.

A megsemmisítés iránti kérelmekről

- 61 A jelen ítélet 21–57. pontjából az következik, hogy az elsőfokú eljárásban előterjesztett első kereseti jogalap, valamint a harmadik jogalap második része megalapozott, és hogy a 2018. október 11-i, 2019. január 7-i és 2020. július 30-i leveleket a meghallgatáshoz való jog megsértése, valamint az igazgatási rendelkezések 2.2.1. és 2.2.2. pontjának jogellenessége miatt meg kell semmisíteni, mivel azok értelmezése semmilyen körülmények között nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy az a szülő, akinek nem biztosítottak kizárólagos szülői felügyeleti jogot, ténylegesen hozzájárul a gyermek eltartásához.

A kártérítési kérelmekről

- 62 Az elsőfokú eljárásban előterjesztett – a jelen ítélet 9. pontjában hivatkozott – kártérítési kérelmeinek alátámasztása érdekében a fellebbező előadta, hogy nem vagyoni kár érte, amely először is abból ered, hogy díjazását hirtelen és nagyon jelentős mértékben csökkentették, ami szorongás forrását jelentette, másodsor abból, hogy személyes adatait hozzájárulása nélkül harmadik személyek számára hozzáférhetővé tették, harmadszor abból, hogy az EBB vezetőségének tagjai a luxemburgi bíróságok előtti bírósági eljárásban a volt házastársa javára foglaltak állást, negyedszer pedig abból, hogy a békéltetési eljárás megindítására indokolatlanul késedelmesen került sor, amelynek jóvátételére csak egy – ideiglenesen és méltányossági alapon – becsült 10 000 euró összegű kártérítés alkalmas, amelyet, az elsőfokú bíróság előtt tett kötelezettségvállalásához hasonlóan, annak megítélése esetén jótékony célra fog fordítani.
- 63 Ami e kártérítési kérelmek első három részét illeti, a Törvényszék – amint az a jelen ítélet 10. pontjában szerepel – elutasította e kérelmeket, azonban e kérelmek negyedik részét illetően úgy ítélte meg, hogy a fellebbezőt ért nem vagyoni kár az EBB által a békéltetési eljárás lefolytatásával kapcsolatban tanúsított indokolatlan késedelmet illetően megállapítható, és ezen intézményt méltányossági alapon 500 euró összegben megállapított kártérítés fellebbező részére történő megfizetésére kötelezte.
- 64 Ezzel összefüggésben a díjazás hirtelen és nagyon jelentős mértékű csökkentéséből eredő állítólagos nem vagyoni kárt illetően meg kell állapítani egyrészt, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint valamely jogellenes aktus megsemmisítése önmagában megfelelő, és főszabály szerint elegendő jóvátételnek minősülhet bármely nem vagyoni kár tekintetében, amelyet ezen aktus okozhatott (2019. április 4-i OZ kontra EBB ítélet, C-558/17 P, EU:C:2019:289, 80. pont), kivéve ha a felperes bizonyítja, hogy őt a megsemmisítést megalapozó jogsértéstől független, és e megsemmisítéssel teljes mértékben nem helyrehozható nem vagyoni kár érte. Márpedig a fellebbező ezt semmilyen módon nem bizonyította.
- 65 Másrészt, ami a fellebbező személyes adatainak harmadik személyekkel való, hozzájárulása nélküli hozzáférhetővé tételéből vagy az abból eredő állítólagos nem vagyoni kárt illeti, hogy az EBB vezetőségének tagjai a luxemburgi bíróságok előtti bírósági eljárásban a volt házastársa javára foglaltak állást, a fellebbező nem bizonyította az állítólagos jogsértésekhez kapcsolódó, a megtámadott ítélet 148. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett tényleges és biztos kár fennállását, így az EBB felelőssége megállapításának az ezen ítélet 145. pontjában felidézett feltételei nem teljesültek.
- 66 E körülmények között a fellebbező kártérítési kérelmeinek nem lehet helyt adni.

A költségekről

- 67 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikke (2) bekezdésének értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.
- 68 E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pereszes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

- 69 Az EBB-t, mivel pervesztes lett, a fellebbező kérelmének megfelelően kötelezni kell mind a T-573/20. sz. ügyben az elsőfokú eljárásban, mind pedig a fellebbezési eljárás során felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének 2021. december 21-i MG kontra EBB ítéletét (T-573/20, EU:T:2021:915) hatályon kívül helyezi.**
- 2) A Bíróság az Európai Beruházási Bank (EBB) által meghozott, a fellebbezővel a 2018. október 11-i, a 2019. január 7-i és a 2020. július 30-i levéllel közölt határozatokat megsemmisíti.**
- 3) A Bíróság a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.**
- 4) A Bíróság az Európai Beruházási Bankot (EBB) kötelezi saját költségein felül az MG részéről mind az elsőfokú eljárás, mind pedig a fellebbezési eljárás során felmerült költségek viselésére.**

Aláírások